

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 365/2020-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 27. augusta 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho, zo sudkyne Jany Laššákovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Petra Molnára predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti Cuubus International Holding, a. s., Miletičova 21, Bratislava, IČO 35 934 182, právne zastúpenej spoločnosťou Eversheds Sutherland, advokátska kancelária, s. r. o., Cintorínska 3/a, Bratislava, v mene ktorej koná Mag. Bernhard Hager, LL.M., vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, základných práv podľa čl. 36 ods. 1 a čl. 37 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Bratislava IV č. k. 12 Cb 7/2019-324 z 1. júna 2020 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti Cuubus International Holding, a. s., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Skutkový stav a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 13. júla 2020 doručená ústavná sťažnosť obchodnej spoločnosti Cuubuus International Holding, a. s., Miletičova 21, Bratislava, IČO 35 934 182 (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 36 ods. 1 a čl. 37 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Bratislava IV (ďalej len „okresný súd“) č. k. 12 Cb 7/2019-324 z 1. júna 2020 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

2. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že predmetom konania pred všeobecnými súdmi bolo rozhodovanie o určení vlastníckeho práva k nehnuteľnosti. V uvedenom konaní sťažovateľka vystupovala na strane žalobcu.

Konanie o určenie vlastníckeho práva bolo uznesením okresného súdu sp. zn. 12 Cb 7/2019 z 9. apríla 2019 (ďalej len „uznesenie o zastavení“) z dôvodu litispendencie zastavené. Uznesením o zastavení konania bol žalovanému 1 priznaný nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % a rovnako aj žalovanému 2 (výroky II a III uznesenia o zastavení konania).

Uznesením vyššieho súdneho úradníka č. k. 12 Cb 7/2019-269 z 22. mája 2019 (ďalej len „uznesenie vyššieho súdneho úradníka“) bolo rozhodnuté, že sťažovateľka je povinná uhradiť náhradu trov konania žalovaným v 1 a 2, každému v sume po 204,43 €. Proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka podali obaja žalovaní sťažnosť.

3. O sťažnostiach proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka rozhodol sudca okresného súdu uznesením č. k. 12 Cb 7/2019-304 z 22. októbra 2019 (ďalej len „uznesenie

o trovách“) tak, že sťažovateľku zaviazal zaplatiť žalovaným náhradu trov konania každému v sume po 23 118,56 €.

Na základe návrhu žalovaného 2 vydal okresný súd doplniace napadnuté uznesenie, ktorým doplnil uznesenie okresného súdu o trovách o nárok žalovaného 2 na náhradu trov vzniknutých konaním o sťažnostiach v rozsahu 33,33 % a zároveň rozhodol o trovách konania o sťažnostiach v sume 1 928,31 €.

4. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti uviedla, že pokiaľ je právo na rovnosť zbraní a kontradiktórnosť konania obsahom práva na spravodlivý proces, okresný súd tieto jej práva nerešpektoval, pretože *„Návrh na doplnenie Sťažovateľovi nedoručil. Je pritom zrejmé, že Návrh na doplnenie je písomné podanie Žalovaného 2, ktorým priamo ovplyvňuje konajúci súd...“*.

Ďalšie porušenie označených práv sťažovateľka vidí v postupe okresného súdu, keď rozhodoval vo forme doplnacieho napadnutého uznesenia. V tejto súvislosti sťažovateľka poukázala na iné rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave a uviedla: „Civilný sporový poriadok teda umožňuje túto formu rozhodovania len vo vzťahu k rozsudkom, nie však vo vzťahu k uzneseniam o trovách konania. Civilný sporový poriadok nepozná inštitút doplnacieho uznesenia o trovách a analógia v tomto smere nie je prípustná“

Sťažovateľka argumentovala aj tým, že okresný súd poprel dvojfázovosť rozhodovania o trovách konania explicitne upravenú v Civilnom sporovom poriadku (ďalej len „CSP“), keď napadnutým uznesením rozhodol jednak o nároku na náhradu trov žalovaného 2 a zároveň o samotnej sume trov.

Napokon sťažovateľka predniesla svoj názor vo vzťahu k sume trov v konaní o sťažnostiach a uviedla, že okresný súd „... vychádzal zo základnej sadzby vo výške 9.622,93 EUR, ktorá sa nesprávne upínala na pôvodný predmet konania. Konajúci súd zrejme opomenul skutočnosť, že predmetom Napádaného uznesenia nebolo rozhodovanie o vlastníckom práve k nehnuteľnosti, ale rozhodovanie o trovách konania o Sťažnostiach.“

5. Sťažovateľka považuje napadnuté uznesenie za arbitrárne a jeho právne závery sú podľa nej bez relevantného právneho zakotvenia, a preto *navrhla, aby ústavný súd rozhodol o jej ústavnej sťažnosti nálezom: „1) Základné právo Sťažovateľa na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy a čl. 36 ods. 1 Listiny, právo na rovnosť účastníkov konania v zmysle čl. 47 ods. 3 Ústavy a 37 ods. 3 Listiny a právo Sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru uznesením Okresného súdu Bratislava IV, č. 12Cb/7/2019-324 zo dňa 1. 6. 2020 porušené boli.*

2) Uznesenie Okresného súdu Bratislava IV, uznesenie Okresného súdu Bratislava IV č. 12Cb/7/2019-324 zo dňa 1. 6. 2020 sa zrušuje a vec sa vracia...

3) Okresný súd Bratislava IV je povinný uhradiť Sťažovateľovi trovy konania...“

II.

Relevantná právna úprava

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

8. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obdobne podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

9. Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy a obdobne podľa čl. 37 ods. 3 listiny všetci účastníci sú si v konaní podľa ods. 2 rovní.

10. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou konštatuje, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sú obdobné záruky, že vec bude spravodlivo prerokovaná nezávislým a nestranným súdom postupom ustanoveným zákonom. Z uvedeného dôvodu v týchto právach nemožno vidieť podstatnú odlišnosť (II. ÚS 27/07).

11. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

12. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

III.

Ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu a posúdenie vecí ústavným súdom

13. Podstatou ústavnej sťažnosti je tvrdenie o porušení sťažovateľkiných práv napadnutým uznesením, ktorým bola zaviazaná na náhradu trov konania o sťažnosti proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka. Porušenie označených práv sťažovateľka vnímala jednak v postupe okresného súdu, forme rozhodnutia, ako aj v samotnej sume trov konania.

14. Ústavnú sťažnosť je potrebné považovať za zjavne neopodstatnenú.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (m. m. I. ÚS 88/07, II. ÚS 13/2018).

15. Vo všeobecnosti platí, že spor o náhradu nákladov konania nedosahuje spravidla sám osebe intenzitu zakladajúcu porušenie základných práv a slobôd, akokoľvek sa môže účastníka konania citeľne dotknúť. Z judikatúry ústavného súdu (IV. ÚS 248/2008, III. ÚS 125/2010, I. ÚS 134/2016) vyplýva, že rozhodovanie o trovách konania pred všeobecnými súdmi je zásadne výsadou týchto súdov, pri ktorých sa prejavujú atribúty ich nezávislého súdneho rozhodovania. Ústavný súd pri posudzovaní problematiky nákladov konania, t. j. problematiky vo vzťahu k predmetu konania pred všeobecnými súdmi, postupuje nanajvýš zdržanlivo a k zrušeniu napádaného výroku o nákladoch konania sa uchýľuje iba výnimočne, napr. keď zistí, že došlo k porušeniu práva na súdnu ochranu (spravodlivý proces) extrémnym spôsobom, k čomu by mohlo dôjsť najmä na základe takej interpretácie a aplikácie príslušných ustanovení zákona, ktorá by v sebe zahŕňala črty

svojevôle (rovnaké závery porov. napr. aj v I. ÚS 40/2012, II. ÚS 364/2014, II. ÚS 64/09, IV. ÚS 248/08, z novej judikatúry pozri II. ÚS 153/2016, II. ÚS 357/2016, II. ÚS 681/2016, IV. ÚS 498/2018, II. ÚS 100/2020).

16. Ústavný súd nie je ďalšou inštanciou v sústave všeobecného súdnictva, ale je nezávislým orgánom ochrany ústavnosti pôsiacim mimo tejto sústavy, pričom vo svojej judikatúre sa riadi zásadou minimalizácie zásahov do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, rozhodnutia ktorých sú v konaní o sťažnosti preskúmané (napr. IV. ÚS 303/04, IV. ÚS 64/2010). Z tohto postavenia mu preto neprislúcha posudzovať vecnú správnosť právneho záveru, ku ktorému všeobecný súd pri interpretácii a aplikácii zákona dospel. Ústavný súd však musel zaujať stanovisko k tomu, či napadnuté uznesenie všeobecného súdu spĺňa požiadavku ústavnosti (odôvodnenie majúce požadovanú kvalitu v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy), rešpektujúc pritom svoj ustálený právny názor, v zmysle ktorého postup všeobecného súdu v súlade s platným a účinným zákonom (procesnými a hmotnoprávnymi predpismi konania v predmetnej veci) nemožno hodnotiť ako porušovanie základných ľudských práv (napr. I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97, II. ÚS 81/00).

17. Otázka náhrady trov konania dosahuje ústavnoprávnu dimenziu len vtedy, pokiaľ by bol v procese interpretácie a aplikácie príslušných ustanovení všeobecne záväzného právneho predpisu zo strany všeobecného súdu obsiahnutý prvok svojevôle alebo extrémny rozpor s princípom spravodlivosti (napr. v dôsledku prepíateho formalizmu), či celkom nedostatočného odôvodnenia vydaného rozhodnutia. Takýto postup všeobecného súdu nemôže byť tolerovaný, lebo predstavuje v konečnom dôsledku zásah do základného práva účastníka (III. ÚS 634/2015).

18. Z § 9 ods. 1 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška č. 655/2004 Z. z.“) vyplýva, že základná sadzba tarifnej odmeny sa stanoví podľa tarifnej hodnoty veci alebo druhu veci, alebo práva. Podľa § 10 ods. 2 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. ak nie je ustanovené inak, považuje sa za tarifnú hodnotu suma peňažného plnenia alebo cena veci alebo práva, ktorých sa právna

služba týka, určená pri začatí poskytovania právnej služby. V zmysle § 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky č. 655/2004 Z. z. základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby je jedna trinástina výpočtového základu iba v prípade, ak nie je možné vyjadriť hodnotu veci alebo práva v peniazoch, alebo ju možno zistiť len s nepomernými ťažkosťami.

19. V rámci súdnej praxe sa v minulosti vyskytli názory, že v prípade určovacích žalôb ide generálne o spor s neoceniteľným predmetom konania. S týmto názorom však nemožno súhlasiť. Sporné boli najmä prípady vo veciach určenia vlastníckeho práva k veci a v sporoch o vydanie veci, keď nebolo zrejmé, či hodnota veci, o ktorej vlastníctve sa vedie spor, je tarifnou hodnotou s cieľom určenia tarifnej odmeny. Po novele vyhláškou Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 184/2013 Z. z., ktorou sa mení a dopĺňa vyhláška Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov, s účinnosťou od 1. júla 2013 boli tieto nejasnosti odstránené. Aj pred touto novelou sa prevažná časť judikatúry súdov prikláňala k názoru, že aj vo veciach určenia, či tu právny vzťah alebo právo je alebo nie je, je potrebné pri odmene právnej služby vychádzať z hodnoty veci alebo práva, a to za predpokladu, že predmetom konania je vec alebo právo, ktoré sú oceniteľné peniazmi. Hodnota predmetu zmluvy je potom určiteľná hodnotou hnutelnej alebo nehnuteľnej veci, ktorá je peniazmi oceniteľná, a preto je na mieste aplikácia § 10 ods. 2 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. a pri náhrade trov konania sa za tarifnú hodnotu veci považuje všeobecná hodnota spornej nehnuteľnosti (I. ÚS 84/2020).

20. Z napadnutého uznesenia okresného súdu vyplýva, že žalovaný 2 si v sťažnostnom konaní (proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka) trovy konania uplatnil a vyčíslil. Okresný súd s poukazom na § 255 ods. 1 a 2 a § 234 ods. 2 CSP rozhodol doplnčacím uznesením. V súvislosti s námietkou sťažovateľky o neprípustnosti rozhodnutia vo forme doplnčacieho uznesenia ústavný súd poukazuje na komentár k § 225 CSP, podľa ktorého „Ustanovenie o doplnení rozsudku je primerane aplikovateľné aj na rozhodovanie uznesením“ (ŠTEVČEK, M., FICOVÁ, S., BARICOVÁ, J., MESIARKINOVÁ, S., BAJÁNKOVÁ, J., TOMAŠOVIČ, M. a kol. *Civilný sporový poriadok. Komentár*. Praha : C. H. Beck, 2016, 827 s.).

21. Pokiaľ ide o sťažovateľkou namietanú sumu trov sťažnostného konania, ústavný súd poukazuje na § 10 ods. 2 vyhlášky č. 655/2004 Z. z., z ktorého vyplýva, že smerodajnou je tarifná hodnota určená pri začatí poskytovania právnej služby. Základná sadzba tarifnej odmeny za úkon právnej služby bola v sume 9 622,93 €. Uvedená hodnota základnej sadzby tarifnej odmeny bola vyčíslená už v rozhodnutí o trovách konania, ktoré sťažovateľka ústavnou sťažnosťou nenamietala. Napokon okresný súd v napadnutom uznesení tarifnú odmenu ešte znížil podľa zásady úspechu (33,33 %) a tiež v zmysle § 13a ods. 2 písm. b) vyhlášky č. 655/2004 Z. z., podľa ktorej odmena v sume jednej polovice základnej sadzby tarifnej odmeny patrí za každý z týchto úkonov právnej služby – odvolanie proti rozhodnutiu, ak nejde o rozhodnutie vo veci samej, a vyjadrenie k takému odvolaniu.

22. Vo vzťahu k argumentu o porušení dvojinštančnosti rozhodovania v otázke trov konania ústavný súd odkazuje na rozhodnutie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 6 Co 102/2018 z 31. mája 2018 (v napadnutom uznesení naňho odkázal aj okresný súd), z ktorého vyplýva, že *«Je nepochybné, že v súvislosti s podaním sťažnosti proti uzneseniu vydanému súdnym úradníkom môžu vzniknúť niektorej zo strán sporu trov. Podľa názoru odvolacieho súdu je však súd prvej inštancie (v danom prípade sudca) povinný rozhodnúť tak o nároku, ako aj výške trov vzniknutých v súvislosti s konaním o sťažnosti. S prihliadnutím na argumentáciu uvedenú vyššie však nemožno vyvodiť záver, že o výroku sudcu, ktorým bolo rozhodnuté o nároku, alebo aj výške trov vzniknutých v súvislosti s podanou sťažnosťou, je prípustné odvolanie. V konaní o sťažnosti s konečnou platnosťou totiž rozhoduje súd prvej inštancie. Zákon proti uzneseniu súdu prvej inštancie v takom prípade už žiadny opravný prostriedok nepripúšťa.*

... v danom prípade opätovné dvojfázové rozhodovanie súdu o trovách konania, (t. j. keď sudca v súvislosti s rozhodovaním o sťažnosti najprv rozhodne o nároku na ich náhradu a následne by mal o výške týchto trov rozhodnúť súdny úradník, proti rozhodnutiu ktorého je vždy prípustný opravný prostriedok), je v rozpore s princípom hospodárnosti konania upraveného v článku 17 základných zásad Civilného sporového poriadku a tiež v rozpore s účelom konania súdu o sťažnosti. Práve v tomto prípade je však daný priestor pre analógiu iuris, keď konajúci súd má možnosť postupom podľa článku 4 ods. 2 základných zásad Civilného sporového poriadku vysloviť: „Ak sudca rozhoduje o sťažnosti

proti uzneseniu súdneho úradníka podľa § 262 ods. 2 CSP rozhodne v tomto rozhodnutí zároveň o nároku na náhradu a o výške trov konania o sťažnosti. “».

23. Pokiaľ sťažovateľka namietala, že nemala možnosť vyjadriť sa k návrhu žalovaného 2 na doplnenie rozhodnutia, ústavný súd poznamenáva, že ústavnou sťažnosťou napadnuté uznesenie posudzoval len z hľadiska kritérií ústavných predpisov a nimi garantovaných základných práv a slobôd. Vzhľadom na to nebolo jeho úlohou do detailov preskúmať napadnuté uznesenie z pohľadu prípadných procesných pochybení či pochybení pri aplikácii procesných noriem, pretože tieto chyby zjavne nemali takú relevanciu, ktorá by mohla spochybniť konformitu záverov napadnutého uznesenia so sťažovateľkou v ústavnej sťažnosti označenými právami.

24. Ústavný súd preskúmal napadnuté uznesenie a konštatuje, že nezistil v skutkových a právnych záveroch napadnutého uznesenia okresného súdu nič ústavne nekonformné, čo by nasvedčovalo jeho arbitrárnosti alebo ústavnej neakceptovateľnosti. V rámci rozhodovania o otázke priznania náhrady trov konania okresný súd riadne interpretoval príslušné zákonné ustanovenia. Ústavný súd nie je zásadne oprávnený vstupovať do interpretácie okresného súdu a nahradzovať jeho prijaté právne závery svojimi. Závery okresného súdu v napadnutom rozhodnutí sú riadne uvedené, presvedčivé, jasné a netrpia absenciou logiky.

25. Nad rámec uvedeného ústavný súd konštatuje, že splnomocnenie udelené právnenému zástupcovi na zastupovanie sťažovateľky v konaní pred ústavným súdom nebolo predložené vo forme vyžadovanej zákonom, keďže bolo ústavnému súdu predložené v elektronickej podobe podpísané len kvalifikovaným elektronickým podpisom právneho zástupcu sťažovateľky.

Na internetovej stránke ústavného súdu ‘www.ustavnysud.sk’ v sekcii „Elektronické služby“ sa okrem linku na formulár na elektronické podanie na začatie konania pred ústavným súdom, ktorým možno iniciovať všetky typy konaní upravených v prvom oddiele siedmej hlavy ústavy patriacich do právomoci ústavného súdu, nachádza aj upozornenie v tomto znení: „Elektronické podanie na začatie konania pred Ústavným

súdom Slovenskej republiky musí podávajúcí podpísať kvalifikovaným elektronickým podpisom (KEP). V prípade, ak podanie podáva právny zástupca v mene svojho klienta, je potrebné, aby splnomocnenie právneho zástupcu, ktoré má tvoriť prílohu podania, bolo už pred priložením k formuláru podania podpísané kvalifikovaným elektronickým podpisom (KEP) klienta. Ak klient nemá kvalifikovaný elektronický podpis, možno splnomocnenie doručiť Ústavnému súdu Slovenskej republiky buď v elektronickej podobe vykonaním zaručenej konverzie jeho podpísaného originálu z listinnej podoby do elektronického dokumentu alebo doručiť podpísaný originál splnomocnenia v listinnej podobe poštou, prípadne osobne“.

Predloženie kvalifikovaného splnomocnenia je zákonnou povinnosťou vyplývajúcou z § 43 ods. 3 zákona o ústavnom súde (m. m. II. ÚS 231/2018, I. ÚS 170/2020).

Ústavný súd konštatuje, že ani prípadné odstránenie nedostatku preukázania splnomocnenia sťažovateľky na zastupovanie pred ústavným súdom advokátom by v okolnostiach daného prípadu nevedlo k prijatiu ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie, a preto ústavný súd na odstránenie tohto nedostatku sťažovateľku nevyzýval.

26. Na základe uvedeného nezistil ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti v napadnutom uznesení okresného súdu pochybenia takej ústavnoprávnej intenzity, aby mohol po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie konštatovať porušenie označených práv, a preto ústavnú sťažnosť sťažovateľky odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. augusta 2020

Luboš Szigeti
predseda senátu